

[Kristina Høitberg.]

mer mig at være det helt væsentlige, er, at det kunstige skel mellem psykiske og somatiske sygdomme slettes ved en enhedslovgivning så at sige, således at statshospitalerne holder op med at være noget helt for sig, som om de psykiske sygdomme var noget, der intet havde med andre sygdomsbilleder at gøre.

Det forekommer mig, at der er blevet sagt så mange smukke ord om disse principielle ting i forbindelse med dette lovforslag, at man ikke behøver at gentage dem her, men lad det være sagt, at denne principielle holdning kan vi absolut tilslutte os.

Noget mere bekymret er man selvfølgelig over igen at lægge noget ud til amterne, hvorved man igen fjerner en udgiftspost fra den trods alt i princippet progressive form for beskatning og lægger finansieringen over i den proportionale skats regie. Det er jo altid bekymrende, selv om også den såkaldte proportionale beskatning ikke er af det gode, sådan som den foreligger i øjeblikket. Det er altid bekymrende, hver gang vi lægger nogle nye byrder over på amterne, at de egentlig kommer til at fungere socialt som nogle skæve udgifter.

Men lad det være, som det være vil. Når hospitalsvæsenet i alt væsentligt er gået over til amter og kommuner, så må det, der hidtil har været noget for sig selv, nemlig statshospitalernes patienter, gå med.

Jeg er noget bekymret over bloktilskudene, som vi i princippet gik ind for som et led i en forenkling af skattesystemet og et led i overgivelsen af større indflydelse til de lokale ledelser, til de lokale styreformer, men som i deres hidtidige udformning har givet anledning til mere end bekymring, ja, direkte skråk for, at man måske dér laver noget, der i virkeligheden vil være en karikatur af det system, vi gik ind for. Der foreligger dog et væsentligt notat fra indenrigsministeriets side om arbejdet med disse såkaldte objektive kriterier, således at vi måske engang ad åre når frem til nogle bloktilskud, som er udarbejdet efter nogle mere rimelige retningslinjer.

Et enkelt punkt, som direkte giver anledning til nogen bekymring, er, om denne omlægning af statshospitalerne til amtskommunal drift vil give mulighed for, at man i hvert tilfælde ikke mister kontrollen med de

tvangsendlagte patienter. Jeg ved, der står nogle bemærkninger om det i de i øvrigt fremragende bemærkninger til lovforslaget, der følger med, men jeg er en smule bekymret for, om man ikke yderligere forringer kontrollen med de tvangsendlagte patienter. Det vil jeg meget gerne høre ministerens mening om.

Alt i alt mener jeg, der er så mange positive træk, at vi naturligvis vil give det en venlig behandling i udvalget, men jeg mener absolut, der er en masse spørgsmål, der trænger sig på — både større og mindre punkter, der står lidt dunkelt endnu.

Ritta Ahm (KrF):

Dette lovforslag er ganske vist et led i omlægningen af byrde- og opgavefordelingen mellem stat og amtskommune, og der vil vel også være en hel del overgangsvanskeligheder her, ligesom der er inden for alle de andre områder, vi i øjeblikket i udvalgene lægger ud til amtskommunerne. Det vil koste amterne betydelige summer at få disse hospitaler overdraget og at videreføre hospitalernes drift.

Jeg vil gerne påpege det for mig meget væsentlige i dette lovforslag, og det er de psykologiske aspekter, der ligger i denne overførelse. Det betyder uendelig meget, at hospitaler for sindslidende kommer til at indgå som et naturligt led i en behandlingssituation, og dér har man desværre skelnet meget mellem statslige og amtskommunale sygehuse. Vi ved alle, hvilke fordomme der stadig følger med patienter, som har været hospitaliseret på disse statssygehuse for sindslidende. Det er utroligt, at man i dag i 1975 stadig har disse fordomme, i særdeleshed når man ved, at for de hospitaliserede på de almindelige sygehuse, som er indlagt for legemlige sygdomme, er 70-80 pct. af sygdommene af psykosomatisk art. Bliver alle kategorier af behandlingssentre samlet under amtskommunalt styre, håber jeg, skellene mellem de forskellige sygdomskategorier falder bort, og da de fleste amtskommunale sygehuse har psykiatriske specialafdelinger, mener jeg, at dette lovforslag vil være stærkt medvirkende til, at vi får et andet syn på psykiatrien og på de patienter, der rammes af sygdommene.

På amtskommunalt plan vil der åbnes lettere adgang til anke, og mulighederne for,